

Chương 151: Thám Hiểm Darklands (2) - Chạm Trán Với Cướp

(Số từ: 4486)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:19 PM 30/03/2023

Sau khi vô hiệu hóa tên khốn bên cạnh, tôi tóm lấy Austin, người đang ngồi phía bên kia của tôi, và ném anh ta ra khỏi xe ngựa trước khi tôi bước ra ngoài.

Cỗ xe quá hẹp để chiến đấu đúng cách.

Ellen đập thanh kiếm của mình vào một người đàn ông khác rồi tự mình bước ra khỏi xe ngựa.

Nó hoàn toàn dừng lại trong tiếng hét của nó.

Người đánh xe đứng về phía họ.

"Thật là những đứa trẻ nhanh trí."

Ba mạo hiểm giả vẫn bình an vô sự trèo ra khỏi xe ngựa; biểu hiện của họ cho thấy rằng họ đã rất lo lắng.

Hai trong số chúng đã bị đánh bại ngay lập tức trước khi chúng có thể tấn công chúng tôi.

"Làm sao ngươi biết?" một trong những người đàn ông hỏi.

*Shiing

Anh ta rút kiếm ra. Ellen cũng rút kiếm, đứng trước mặt anh chàng.

"Ta nghe nói rằng hầu hết các mạo hiểm giả không khác gì những tên trộm."

mạo hiểm giả...

Họ sống ở những nơi mà luật pháp không thể với tới.

Ellen dường như đã nghe về bản chất thực sự của những mạo hiểm giả từ Artorius.

Không có tên cướp nào trong số các nhà thám hiểm.

...Nhưng tất cả bọn chúng đều có khả năng cướp bóc nếu có cơ hội.

"Có rất nhiều mạo hiểm giả, thay vì chấp nhận rủi ro thực sự, lại nhắm vào những mạo hiểm giả mới tập trang bị những trang bị đắt tiền."

Ellen và tôi được trang bị những trang bị khá đắt tiền, và trên hết chúng tôi là những người mới. Chúng tôi cũng còn rất trẻ.

Những kẻ đó có thể không phải là cướp.

Tuy nhiên, ngay khi nhìn thấy chúng tôi, họ cảm thấy như không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải cướp.

Ellen dường như đã biết trước mọi chuyện sẽ thành ra như vậy. Darklands không phải là một

vùng đất giống như truyện cổ tích đầy lãng mạn, phiêu lưu và bí ẩn.

...Chúng là vùng đất của những tên cướp bị xâm chiếm bởi những mạo hiểm giả tìm kiếm tiền chứ không phải một cuộc phiêu lưu.

Những mạo hiểm giả liều mạng để kiếm tiền.

Nếu họ có cơ hội kiếm được một số tiền mà không gặp nhiều rủi ro, thì không có lý do gì để họ không nắm lấy nó.

Họ biết rằng việc lấy đi trang bị của Ellen và bán nó sẽ mang lại cho họ nhiều lợi ích hơn là chấp nhận rủi ro bằng cách săn quỷ và được trả tiền khi khám phá những địa hình không xác định.

Anh ấy cứ nhìn tôi và Ellen như thể chúng tôi chỉ đang nói chuyện bình thường.

Chắc hẳn họ đã cướp của người khác không chỉ một lần.

“K-không đời nào... S-sao người có thể làm thế...”

Austin loạng choạng đứng dậy đồng thời rút kiếm. Tôi không biết liệu anh ấy có giúp được gì nhiều không. Anh ấy dường như đứng về phía chúng tôi, khiến nó trở thành tình huống tay ba.

“...Được rồi.”

Người đàn ông có vẻ là trưởng nhóm gặt đầu.

“Đừng hối hận, lũ nhóc!”

Họ bắt đầu chạy về phía chúng tôi.

Họ lần lượt tiếp cận Ellen, Austin và tôi.

Trong một bước ngoặt bất ngờ, tôi thực sự phải đối mặt với con người trong trận chiến thực sự chứ không phải ác quỷ. Tôi đã từng lo lắng và căng thẳng trước đó, nhưng tôi không hề cảm thấy một chút lo lắng nào vào lúc đó.

Anh chàng trước mặt tôi vung kiếm xuống tôi.

Tôi hơi bối rối khi thấy anh ta chém từ trên xuống dưới như vậy.

Làm thế nào anh ấy có thể đến với tôi như vậy?

Đây là lần đầu tiên tôi tham gia một trận đấu kiếm thực sự, nhưng tôi đã xem đòn tấn công đó hơn một trăm lần rồi.

...Và tôi cũng đã phản công đòn tấn công đó hàng trăm lần.

Chỉ có một sự khác biệt lớn—

Nó quá chậm.

Tôi nắm lấy chuôi kiếm bằng tay phải và lướn kiếm bằng tay trái.

Đó là kỹ thuật bán kiếm mà Ellen đã chỉ cho tôi.

Tôi chặn thanh kiếm khi nó lao xuống bằng cách giữ thanh kiếm nằm ngang trước mặt nó.

*Khang!

Sau đó, bằng cách xoay mũi kiếm một cách tự nhiên, tôi đẩy thanh kiếm của mình về phía cổ của người đàn ông.

Đánh lệch đồng thời đâm: phòng thủ và tấn công đồng thời.

Thanh kiếm của anh ta bị đẩy xuống bên phải, và mũi kiếm của tôi nhắm vào cổ anh ta.

Nếu tôi đẩy nó vào sâu hơn, tôi có thể đâm vào động mạch chủ của anh ấy.

*Cạch!

“Th-tha cho tôi đi...”

Chỉ trong một nhát kiếm, tôi đã kè được kiếm vào gáy hắn, hắn lập tức buông kiếm. Anh ấy trông rất nhợt nhạt.

*Bang!

“Kuork!”

Ellen thậm chí không cần dùng đến thanh kiếm của mình.

Cô vô hiệu hóa người đàn ông đang lao về phía mình bằng một cú đá thấp. Chỉ với một cú đá duy nhất, anh chàng ngã xuống và hét lên.

...Tuy nhiên, có một sự khác biệt thực sự lớn về trọng lượng cơ thể của họ, và cô ấy đã bỏ qua tất cả những điều đó. Sức mạnh đôi chân của cô ấy lớn đến mức nào?

“ ... ”

*Cạch!

Còn anh chàng chuẩn bị chiến đấu với Austin, sau khi thấy hai người kia bị khuất phục quá nhanh, lập tức buông kiếm.

“Tôi đầu hàng.”

Anh ấy không chắc về Austin, nhưng anh ấy nhanh chóng nhận ra rằng anh ấy không phải là đối thủ của tôi và Ellen.

Cuộc chiến kết thúc ngay khi nó bắt đầu.

Một chiến thắng là một chiến thắng.

Chúng tôi đã xoay sở để chiến thắng trong một tình huống nguy hiểm đến tính mạng.

“...Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Tuy nhiên, nó cảm thấy trống rỗng.

Tại sao nó lại dễ dàng như vậy? Nó bắt đầu tương tự như các buổi huấn luyện của tôi với Ellen, nhưng trận chiến thực sự kết thúc chỉ trong một đòn.

Tất nhiên, nó sẽ là như vậy, huh.

“Dù sao đi nữa, lũ khốn. Hãy bắt đầu với tên cầm đầu, đúng không?”

Đã đến lúc cướp của cướp.

* * *

Có năm mạo hiểm giả và một người đánh xe.

Sau khi tước vũ khí của tất cả bọn chúng, tôi bắt chúng ngồi quỳ xuống.

Tôi ngồi xổm xuống trước mặt họ và lắc sáu túi tiền trước mắt họ.

“Giấu giếm để làm gì khi các người đối mặt với cái chết, hả? Hãy đưa ra cho ta mọi thứ khi ta vẫn còn tốt.”

“Đây-đây là tất cả những gì chúng tôi có...”

“Tôi đã nói rằng chúng tôi không còn gì khác...”

Những lời đe dọa của tôi dường như đã làm họ khóc. Ellen chỉ dựa lưng vào gốc cây, không quan tâm tôi đang làm gì còn Austin thì đang thần thờ nhìn tôi.

Anh ta dường như thấy khó tin rằng tôi đang trong quá trình đảo ngược những tên cướp mà chúng tôi vừa chế ngự.

“Nhìn vào cách tổ chức Party mà các người sắp tổ chức, cộng với việc thuê cả một người đánh xe, rõ ràng các người là người thường xuyên phạm tội. Chưa hết, tổng cộng các người có ít hơn mười đồng tiền vàng à?”

“Đó là! Đó là... Chúng tôi đã dùng tất cả để mua trang bị!”

"Đúng rồi!"

"Là vậy sao?"

Tôi cười khúc khích.

“Vậy thì ta sẽ lấy những trang bị đó.”

Những kẻ đó đã cố gắng đánh cắp trang bị của tôi và Ellen ngay từ đầu.

“Cởi hết ra đi.”

Theo lời của tôi, lũ khốn đó bắt đầu cởi đồ ra. Họ có thể đã muốn tấn công chúng tôi bằng tay không, nhưng Ellen và tôi vượt xa trình độ kỹ năng của họ.

Tôi thở dài khi nhìn thấy họ hoàn toàn không mặc quần áo trước mặt tôi.

“Ồ, vâng...”

Biểu cảm mà họ thể hiện khi tôi liếc nhìn họ thực sự là một cảnh tượng đáng chú ý. Có lẽ họ không bao giờ mong đợi được đối xử như vậy bởi một người trẻ hơn họ rất nhiều.

“Không phải ta đã nói là nên cởi hết đồ ra sao? Người có nghĩ rằng bây giờ các người có bất kỳ quyền con người nào không?”

Tôi lục lọi trong quần áo của những người đàn ông khỏa thân ngoại trừ đồ lót của họ và tìm thấy thêm năm đồng tiền vàng.

* * *

Năm mạo hiểm giả và một người đánh xe đang ngồi đó không mặc gì ngoài quần lót.

"Chúng ta nên làm gì? Thật khó để mang theo tất cả các trang bị với chúng. Chúng trông cũng không hữu dụng lắm."

Chúng tôi sẽ kiếm được một ít tiền nếu bán chúng, nhưng chất lượng của chúng thì không có gì đáng bàn. Có lẽ họ đã nói dối khi nói rằng họ đã tiêu hết tiền vào việc mua trang bị.

Có lẽ họ chỉ để nó hoặc giấu nó ở đâu đó.

Và chúng tôi không thực sự ở đó để kiếm tiền...

Ellen lắc đầu trước lời nói của tôi.

“Tiền không phải là vấn đề. Hãy quyết định phải làm gì với những người này trước.”

“Hừm...”

Họ không đột nhiên biến thành những tên cướp thông thường. Ý tôi là, họ thậm chí đã âm mưu với người đánh xe đó để cướp của chúng tôi.

Điều gì đã xảy ra với tất cả những mạo hiểm giả mới hành nghề và những kẻ yếu đuối mà họ đã cướp?

Thực tế là họ vẫn chưa bị bắt sau khi làm những việc như vậy với khuôn mặt lộ ra có nghĩa là không phải tất cả những mạo hiểm giả mà họ nhúng tay vào đều sống sót.

Ellen đang hỏi một câu hỏi khá bình thường, nhưng nó có một ý nghĩa tinh tế.

Việc chúng ta có nên giết những tên tội phạm xấu xa đó hay không là do chúng ta quyết định. Bất kể liệu chúng ta có thể làm điều gì đó như thế hay không...

Nếu chúng tôi bị đánh bại, họ sẽ cướp và giết chúng tôi.

Giết người...

Tôi tự hỏi nếu tôi thậm chí có khả năng làm một cái gì đó như thế không.

Tôi đã cho nổ tung một số hiệp sĩ khi đang cố trốn thoát khỏi Lâu đài của Quỷ vương, nhưng tôi thực sự không chắc liệu họ có chết hay không.

Tuy nhiên, tôi đã nhìn thấy nhiều người chết ngay trước mặt mình, và tôi đã nhìn thấy một biển xác chết mênh mông.

Giết chết...

Tôi không biết liệu mình có thể làm một việc như thế bằng chính đôi tay của mình hay không. Khi tôi nghĩ về việc thực hiện nó bằng một thanh kiếm... liệu tôi có thể chịu được cảm giác đó không?

Tôi đã quen với bạo lực, nhưng tôi không quen với khái niệm giết người, và tôi cũng không muốn như vậy; điều đó lẽ ra cũng giống như vậy đối với Ellen.

Nhưng ý kiến của Ellen về nó là gì?

Ý tôi là, nếu tôi thực sự phải làm điều đó, tôi có thể làm được, nhưng ít nhất thì tôi sẽ không hài lòng về điều đó.

“Hay là... Chúng ta giao chúng cho Vệ binh Exian?”

Austin, người đang lắng nghe cuộc trò chuyện giữa tôi và Ellen, đã đưa ra một gợi ý cẩn thận. Sáu người trần truồng ngồi trước mặt chúng tôi run lên bần bật vì quyết định của chúng tôi sẽ quyết định họ sống chết.

Chúng tôi không phải xử lý chúng. Chúng ta chỉ có thể để chúng cho lính canh.

“...Bất cứ ai nhìn vào họ sẽ nghĩ rằng họ là những người bị cướp chứ không phải những người cố cướp của chúng ta.”

“...Tớ cho là vậy.”

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý với Ellen.

Chúng tôi không bị thương gì cả, và tôi đã lấy mọi thứ của bọn cướp ngoại trừ đồ lót của chúng. Nếu chúng tôi đưa những kẻ đó đến chỗ lính canh và nói với họ rằng họ đang cố cướp của chúng tôi, chúng tôi thực sự sẽ là những người cuối cùng phải ngồi tù.

“Nếu những tên khốn này nói với họ rằng chúng ta thực sự là những người đã cướp của họ, chúng ta sẽ gặp rắc rối.”

“K-không, không! Chúng tôi sẽ không! Nếu các vị để chúng tôi sống, chúng tôi sẽ giữ im lặng! Chúng tôi sẽ vào tù một cách lặng lẽ!”

"Đúng rồi!"

“Làm ơn, hãy thương xót chúng tôi chỉ một lần này thôi! Chúng tôi sẽ sống thật tốt!”

Cho đến lúc đó, họ coi chúng tôi như một lũ nhóc, nhưng thật buồn cười khi thấy họ lịch sự với chúng tôi khi chúng tôi có mạng sống của họ trong tay.

“Các người có tin ta không nếu ta giải thích cho các người biết ngày mai ta sẽ thức dậy trước khi đi ngủ như thế nào?”

Tất nhiên, tôi sẽ không tin bất cứ điều gì phát ra từ miệng của những kẻ đó.

Nó có thể còn rắc rối hơn cho chúng tôi nếu chúng tôi giao chúng cho lính canh.

Trong hầu hết các tiểu thuyết trên web mà tôi đã viết, một trong những diễn biến tiêu chuẩn là nhân vật chính lạnh lùng cắt đầu đám cướp trước khi tiếp tục. Thay vào đó, nếu tôi không giết chúng, tôi sẽ nhận được rất nhiều bình luận xấu hỏi tôi tại sao chúng không bị giết.

Mặc dù tôi biết đó là điều đúng đắn, nhưng tôi không thể đưa ra quyết định đó dễ dàng như vậy vì hoàn cảnh của tôi. Hầu hết mọi người thậm chí không thể tự mình vặn đầu gà. Tuy nhiên, nếu họ đột nhiên rơi vào tình huống phải giết một người, họ sẽ khá bối rối, phải không?

Tất nhiên, tôi không phải là người chưa bao giờ phải vắn cổ gà trước đây.

“Tớ thật sự không muốn giết bọn họ, vậy chẳng lẽ cứ lần lượt chặt tay bọn họ sao? Như vậy, họ sẽ không thể làm điều gì đó như thế này một lần nữa. Chúng có thể chảy máu, vì vậy chúng ta phải đốt vết thương để đóng chúng lại.”

Austin và Ellen nhìn tôi chăm chăm sau khi tôi thốt ra những lời này.

Những ánh nhìn đó.

Tôi biết họ muốn nói gì.

“...Điều đó không phải còn tàn nhẫn hơn sao?”

“...Nó rất chi tiết. Tớ sợ.”

Nước da của Ellen hơi nhợt nhạt. Làm thế nào để làm việc đó.

“ ... ”

Khuôn mặt của Austin trở nên xanh mét và anh ấy không thể thốt ra một từ nào.

Ah.

Không, tôi không muốn giết những kẻ đó, vì vậy tôi nghĩ về một hình phạt thích đáng để dành cho họ.

Tuy nhiên, nếu chúng tôi chặt đứt tay của họ ở cổ tay, họ có thể chết vì chảy máu, vì vậy tôi có cân nhắc khi đề nghị dùng lửa thiêu rụi nó không? Không có thứ đó, họ có thể chết, các cậu biết

không? Tôi đã cố gắng tỏ ra nhân từ ở đó, cậu biết không?

...Đó có phải là vấn đề đối với những người đã từng mô tả bạo lực cực độ bằng văn bản không?

Nghĩ lại thì, không phải lúc đó tôi đã trở thành một kẻ lập dị hoàn toàn sao?

Hãy móc mắt hẳn ra ~ nhưng nếu tôi làm vậy, mắt hẳn có thể bị sụp xuống, vì vậy tôi sẽ đặt một số viên sỏi giống như chúng vào hốc mắt của hẳn. Tất cả là do ta lo cho người đấy, thấy chưa?

Nó có giống như vậy không?

Austin dường như ngày càng sợ tôi hơn khi thời gian trôi qua.

Tất nhiên, những tên cướp nghe về kế hoạch của tôi đều run như điên, không tính đến khuôn mặt nhợt nhạt ma quái của chúng.

Họ dường như hối hận vì đã đứng về phía xấu của một kẻ điên.

"Ta sẽ cho các người đi."

Có vẻ như Ellen không muốn dính chút máu nào trên tay mình.

"Tuy nhiên..."

Ellen chỉ vào bộ áo giáp da mà họ đã cởi ra, trang bị và quần áo thông thường.

Trang bị đã quá cũ, vì vậy không chắc chúng tôi sẽ kiếm được gì cho những thứ đó. Và nếu chúng tôi

thực sự cố bán nó, chúng tôi có thể bị nghi ngờ là đã cướp của một số mạo hiểm giả.

“Đốt hết chỗ này đi.”

Vì tội đã cố gắng cướp của chúng tôi, những kẻ đó đã bị trừng phạt bằng cách phải trở về Tiền đồn Exian không mặc gì ngoài quần lót của họ.

* * *

Chúng tôi đốt trang bị của bọn cướp sau khi nói rằng chúng tôi sẽ không bán chúng.

Những thứ không thể đốt cháy đã được đích thân Ellen tiêu hủy.

Không cần biết tôi có đeo miếng bảo vệ ống chân hay không, cảnh tượng cô ấy dùng chân bẻ kiếm như đập gậy bóng chày bằng gỗ khiến tôi rùng mình.

Người ta thường không thể phá vỡ lưỡi kiếm bằng cách đá chúng, phải không?

Đó là những gì tôi nghĩ, ít nhất.

Những tên cướp hản đã nhận ra rằng chúng đã cố nhúng tay vào một con quái vật ngớ ngẩn, vì tất cả bọn chúng đều trông khá mệt mỏi.

Mặc dù họ vừa mất tất cả những gì họ có trên người, nhưng họ đã cúi đầu khi chúng tôi rời đi, cảm ơn chúng tôi đã để họ sống.

Dù sao đi nữa, chúng tôi đã kiếm được khoảng tám đồng tiền vàng và một cỗ xe có ba con ngựa buộc vào.

Austin, người đã lái xe ngựa và đến St. Point trước đó, phụ trách điều khiển xe ngựa. Nhìn cách cư xử lúc này của anh ta, anh ta yếu đuối, nên anh ta không có vẻ gì là kiểu người hai mặt.

Ellen và tôi ngồi ở sau xe còn lại trên chiếc ghế hộp ở hai bên anh ta, không ở trong xe ngựa.

“Nhưng chẳng phải ngựa khá mắc sao?”

Ngay cả khi nó được coi là một Fantasy thời trung cổ, thì thế giới này cũng chẳng liên quan gì đến thời Trung cổ thực tế.

Tuy nhiên, không phải ngựa vô cùng đắt đỏ vào thời Trung cổ sao?

Không, chúng khá đắt tiền, ngay cả trong thời hiện đại.

Tôi cảm thấy như chúng tôi đã kiếm được rất nhiều tiền chỉ bằng cách đánh cắp ngựa của những tên cướp đó.

Tôi chỉ nói chuyện với chính mình, nhưng Austin vẫn trả lời.

“À... Chà... Điều đó đúng với ngựa mà một hiệp sĩ sẽ sử dụng. Tất nhiên, những con ngựa này cũng không rẻ, nhưng...”

Tôi gật đầu trước lời giải thích của Austin. Những con ngựa buộc vào cỗ xe trông to lớn hơn ngựa con, nhưng có lẽ cưỡi chúng không tốt lắm - trông chúng cũng già hơn.

Chắc chắn chúng có vẻ thuộc giống và trọng lượng khác với những con tôi thấy trong lớp cưỡi ngựa của Temple. Austin bị kẹt giữa tôi và Ellen nên anh ấy run lẩy bẩy, có lẽ cảm thấy khá áp lực khi phải điều khiển cỗ xe sao cho đúng.

“Nhân... Nhân tiện, hai người thực sự rất mạnh.”

“Ừ, tôi cũng khá bất ngờ đấy.”

"Ngạc nhiên?"

Đúng.

Ý tôi là, tôi thực sự ngạc nhiên khi đánh bại họ dễ dàng như vậy.

“Ngay cả khi họ chuyên đi cướp, tôi nghĩ họ là những mạo hiểm giả có khá nhiều kinh nghiệm, vì vậy tôi không mong đợi họ sẽ hạ gục chỉ trong một đòn.”

Vì chúng là những tên tội phạm độc ác, nên chúng phải có một số kinh nghiệm giết người và đủ kinh nghiệm thực tế trong việc chiến đấu với con người. Tuy nhiên, cuộc chiến đã kết thúc chỉ bằng một cú chém xuống đơn giản.

Nếu tôi không dừng thanh kiếm của mình ở đó và cắt động mạch cảnh của anh ta, tôi sẽ tống anh ta xuống địa ngục ngay lập tức.

“Không có nhiều người được đào tạo chuyên nghiệp về sử dụng vũ khí đâu.”

Ellen thấp giọng trả lời tôi.

Ellen khoanh tay khi ngắm nhìn khung cảnh lướt qua.

“Chính xác mà nói, hầu hết các mạo hiểm giả đều có được những kỹ năng đó, nhưng rất ít người thực sự được đào tạo về kỹ thuật và những thứ tương tự.”

“T-thế sao...”

Austin bàng hoàng lắm lắm như thể bị đâm bởi những lời nói của Ellen.

Trở thành một mạo hiểm giả là một công việc dành cho những kẻ ngốc thích lao vào trận chiến mà không cần suy nghĩ; họ cũng đã làm tất cả những thứ khác. Họ mang theo vũ khí và sử dụng chúng, nhưng hầu hết không phải là những chiến binh được đào tạo chuyên nghiệp.

Có thể sử dụng thanh tạo kiếm khi sống như một mạo hiểm giả. Nhưng những gì một người học được giống với kiếm thuật sinh tồn hơn là kiếm thuật có hệ thống mà chúng tôi đã học.

—Kiếm thuật là để sinh tồn.

Nói cách khác, nó giống như một cuộc chiến giữa võ sĩ đường phố và võ sĩ MMA. Tất nhiên, một người có thể hạ gục đối thủ chỉ với sự khác biệt lớn về trọng lượng, nhưng kỹ thuật là tuyệt vời trong việc kiểm soát một đối thủ không biết gì về họ.

Vì vậy, đó có lẽ là lý do tại sao cảm thấy dễ dàng khuất phục họ.

“Hầu hết các kỹ thuật đều dựa trên giả định rằng đối thủ được trang bị vũ khí. Đó là điều mà người ta không cần biết nếu một người chỉ theo đuổi công việc của một mạo hiểm giả... ngoại trừ những trường hợp như chúng ta vừa chứng kiến.

Những lời của Ellen thực sự rất chí lý.

Những mạo hiểm giả đã chiến đấu chống lại ma quỷ và quái thú; phần lớn họ không được trang bị vũ khí. Tất nhiên, có một số người trong số họ sử dụng vũ khí, nhưng đó là những trường hợp rất đặc biệt.

Tuy nhiên, điều mà tôi và Ellen đã học được là cách khuất phục và tiêu diệt một đối thủ có vũ trang.

Nói cách khác, chúng là những kỹ thuật chống lại con người có vũ trang.

Các mạo hiểm giả không cần phải biết những thứ đó, vì vậy nếu một người chỉ làm công việc được

giao cho các nhà thám hiểm, thì không có lý do gì để họ thực sự học kiếm thuật phù hợp.

Tất nhiên, sẽ không hại gì khi biết, nhưng điều đó là không cần thiết.

Dù sao đi nữa, tôi và Ellen đã tiếp tục trau dồi kỹ năng của mình trong việc khuất phục những người có vũ trang. Vì vậy, cho dù họ có bao nhiêu kinh nghiệm đối với chúng tôi, họ sẽ không bao giờ là đối thủ của một người đã được đào tạo một cách có hệ thống.

Kiểm thuật mà họ sử dụng với những con quái vật vụng về và người mới có thể được mô tả là thứ mà một người nào đó trên đường phố có thể sử dụng tốt nhất.

Một trình độ kiếm thuật như vậy sẽ không bao giờ có tác dụng chống lại chúng tôi.

Tôi sẽ không bao giờ có thể vượt qua Ellen, và tôi chỉ mới tập luyện trong một thời gian ngắn, nhưng những người bình thường như họ sẽ không bao giờ có thể đánh bại tôi, người đã tập luyện hàng ngày cho đến khi tôi gục ngã.

Rốt cuộc, kiếm thuật của hầu hết các mạo hiểm giả thậm chí không vượt quá kiếm thuật giả của tôi, thứ mà tôi đã cố gắng tăng cấp không lâu trước đó.

Đó là một cảm giác mới.

“Hai người... học kiếm thuật chuyên nghiệp à?”

“...Chà, nếu anh hỏi như vậy, tôi sẽ nói ừ.”

Tôi học kiếm thuật từ các bài giảng, nhưng tôi học được nhiều nhất từ Ellen, vì vậy giáo viên dạy kiếm thuật của tôi thực sự là Ellen.

“Tôi ghen tị với anh...”

Những cảm xúc được mang theo bởi những lời nói mơ hồ của Austin không đến với tôi dễ dàng như vậy.

Tôi đã nghĩ mình khá yếu so với Ellen, và điều đó vẫn đúng.

Tôi nghĩ rằng tôi có sức mạnh chiến đấu khá trung bình so với một người thuộc Royal Class.

Tuy nhiên, Austin thậm chí dường như không có cơ hội học kiếm thuật. Tôi không biết có phải vì tiền, vì thiếu tiền hay vì điều gì khác.

Ở Temple, họ không chỉ huấn luyện các học sinh trong Royal Class cách sử dụng vũ khí. Có rất nhiều sinh viên phổ thông đã chọn chuyên ngành chiến đấu.

Những kẻ đó sẽ được đối xử như những tài năng tuyệt vời ở những nơi như Darklands.

Sau khi suy nghĩ về điều đó, tôi đã hiểu ý nghĩa của việc trở thành một học sinh của Royal Class, nơi chỉ một số ít người được chọn mới có thể đến

thăm. Tôi thậm chí đã luyện tập hàng ngày và đấu kiếm với người mạnh nhất ở nơi đó.

“...Sẽ thật kỳ lạ nếu nó không dễ dàng như vậy.”

Sẽ khá kỳ lạ nếu hỏi đó tôi không chế ngự chúng dễ dàng như vậy.

Trước khi tôi biết điều đó, đã có một khoảng cách lớn về khả năng chiến đấu giữa tôi và dân thường.

Ngay cả những trận chiến nguy hiểm đến tính mạng cũng cảm thấy khá dễ dàng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading